

Гулько В.О., студент,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В.П., к.ю.н., доцент

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТРАНСКОРДОННОЇ НЕСПРОМОЖНОСТІ СУБ'ЄКТІВ АВІАЦІЙНОЇ ГАЛУЗІ

На сьогоднішній день актуальною є проблема правового регулювання транскордонної неспроможності – банкрутства авіаційних підприємств, що обумовлено зростанням зовнішньоекономічних зв'язків суб'єктів господарювання різних держав, інтеграційними процесами світового та регіонального масштабів.

Норми внутрішнього законодавства про банкрутство у кожній країні регулюють правовідносини, що виникають між кредиторами і боржником, коли останній нездатний виконати перед першими свої майнові зобов'язання у звичайний спосіб. Юридичний інструментарій при банкрутстві включає, зокрема, встановлення обмеження щодо розпорядження майном боржника, призначення арбітражного керуючого, а у разі визнання особи банкрутом - задоволення майнових вимог кредиторів у встановленій черговості за рахунок усього майна боржника.

У комерційній діяльності підприємці та об'єднання їх досить часто діють спільно у групі компаній, а кожний учасник, який входить у таку групу, виступає як самостійна юридична особа. Це створює певні проблеми як для учасників групи, так і для кредиторів. Складні юридичні зв'язки між учасниками таких груп утруднюють розгляд судами справ про транскордонні банкрутства.

Розв'язання відповідної категорії спорів зумовлена необхідністю пошуку адекватного та ефективного способу поєднання особливостей процедури вирішення спору в межах національної юрисдикції позивача; відповідача чи держави, виконання зобов'язань з досягненням своєрідного інтересу та встановлення справедливості. Ці проблеми пов'язані переважно з банкрутством транснаціональних корпорацій, а також неспроможністю боржників, які мають майнові активи у різних країнах або якщо у колі їх кредиторів виявлені особи з держав, інших, ніж та, в якій порушена справа про неспроможність [2].

Розвиток законодавства про неплатоспроможність та банкрутство викликав потребу вироблення певних типових правил,

необхідних при вирішенні справ про банкрутство між господарюючими суб'єктами різних держав. Таким законодавчим актом став прийнятий 30 травня 1997 року типовий закон ЮНІСТРАЛ «Про транскордонну неспроможність» та Регламент Європейського парламенту про процедури неспроможності № 1346/2000 від 29 травня 2000 р., що регулює відносини транскордонного банкрутства. При цьому передбачена процедура застосовується тільки до тих боржників, основне місцезнаходження яких знаходиться на території ЄС. Регламент передбачає конкретні правила щодо підвідомчості справ про банкрутство, підлягає застосуванню права, визнання рішень іноземних судів. Крім того, Регламент містить правила з координації заходів, які вживаються щодо майна боржника, що знаходиться на території іншої держави. Регламент регулює питання визнання рішень іноземного суду. У відношенні рішень судів тих країн, які не є членами ЄС, застосовується національний закон країни - члена ЄС.

На підставі зазначеного нормативного акту в державах Європейського Союзу вирішується питання, пов'язані з транскордонним банкрутством.

В Україні таким нормативним актом є Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», а саме Розділ IX - «Процедури банкрутства, пов'язані з іноземною процедурою банкрутства»

Передбачено, що положення дев'ятого розділу Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» не застосовується до процедури банкрутства банків та інших фінансових установ України.

Процедури банкрутства, пов'язані з іноземними провадженнями, застосовуються за принципом взаємності. Відповідно до статті 119 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» - взаємність вважається існуючою, якщо буде встановлено, що міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, передбачена можливість такого співробітництва іноземної держави з Україною. Міжнародні аспекти банкрутства не застосовуються господарськими судами, якщо їх застосування суперечить публічному порядку, суверенітету та основними принципами законодавства України [1].

Отже, можна зробити висновок, що кожна країна прагне до якісного і ефективного врегулювання відносин банкрутства в авіаційній галузі, метою якого є задоволення інтересів як кредиторів, так і боржників. В Україні провадження у справах про

банкрутство авіаційного підприємства за участю кредиторів-нерезидентів регулюється Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Література

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України станом на 4 квітня 2018 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 42-43. – Ст. 378.

2. Міжнародне приватне право: підручник / за ред. А. С. Довгерта і В. І. Кисіля. – 2-ге видання. – К.: Алерта, 2014. – 656 с.

УДК 346:629.7 (043.2)

Дорошенко Т.А., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В.П., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМА ЗАСТОСУВАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКАЗІВ У ГОСПОДАРЬСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ СУБ'ЄКТАМИ АВІАЦІЙНОЇ ГАЛУЗІ

В умовах стрімкого використання різноманітних інформаційно-телекомунікаційних технологій з'явилося чимало питань щодо можливості використання в якості доказів інформації з Інтернету або інформації оформленої на електронних носіях суб'єктами авіаційної галузі.

Суб'єктами авіаційної діяльності відповідно до Повітряного Кодексу України є фізичні та юридичні особи незалежно від форми власності та підпорядкування, які провадять діяльність у галузі цивільної авіації [1].

Відповідно до ч. 1 ст. 96 ГПК електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, яка містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (в тому числі текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), вебсайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних й інші дані в електронній формі [2].

За ч. 1 ст. 5 ЗУ «Про електронні документи та електронний документообіг», електронним вважається документ, у якому інформація зафіксована у вигляді електронних даних, включаючи